

Bilag til forsvarsministerens
skrivelse af 8. APR 2005

(L 54 - spørgsmål 2)

Spørgsmål nr. 2:

”Ministeren bedes angive, om der kan være forskel på, om en given handling kan være strafbar efter militær straffelov og straffri efter borgerlig straffelov et sted i verden, og samme handling kan være straffri efter militær straffelov og strafbar efter borgerlig straffelov i en anden del af verden.”

Svar:

En række bestemmelser i militær straffelov gælder kun under væbnet konflikt. Overtrædelser af disse vil derfor ikke kunne straffes efter den militære straffelov, hvis der i det pågældende område, hvor de er overtrådt, ikke foreligger væbnet konflikt.

Anvendelsen af straffelovens bestemmelser er derimod som altovervejende hovedregel uafhængig af spørgsmålet om, hvorvidt der på gerningsstedet foreligger en væbnet konflikt.

Den omstændighed, at en given handling ikke kan straffes efter militær straffelov, fordi der ikke er tale om væbnet konflikt, indebærer imidlertid ikke i sig selv, at handlingen derved er straffri.

Forestiller man sig for eksempel, at en militært tjenstgørende i strid med 4. Genèvekonvention har begået vold mod en tilbageholdt person, under omstændigheder, hvor den 4. Genèvekonvention finder anvendelse, og hvor dette ikke er sket under væbnet konflikt, vil militær straffelovs § 25 (lovforslagets § 36, stk.2) ikke finde anvendelse. Derimod vil straffelovens voldsbestemmelser være anvendelige på forholdet. Hvis der i det konkrete tilfælde ikke foreligger vold, men en adfærd, som ikke er i overensstemmelse med den måde, hvorpå militært tjenstgørende skal behandle den pågældende person, vil forholdet være omfattet af militær straffelovs § 15 (lovforslagets § 27).

Omvendt kan det også forekomme, at en handling ikke er strafbar efter straffeloven, men derimod vil kunne straffes med hjemmel i militær straffelov. Eksempelvis vil en person, der under en væbnet konflikt anvender et efter krigens folkeret ulovligt våben, eksempelvis antipersonelminer, kunne straffes i medfør af militær straffelovs § 25 (lovforslagets § 36, stk. 2), men næppe efter straffeloven.